

SANDRA BROWN

**VIHAR
AZ ÉDENKERTBEN**

SANDRA BROWN

**VIHAR
AZ ÉDENKERTBEN**

MÆCENAS

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Sandra Brown: *Tempest in Eden*
Warner Vision Books, a Time Warner Company
Warner Books, Inc., New York, 2004
This translation is published by arrangement with
Maria Carvainis Agency, Inc. and Lex Copyright Iroda
Translated from the English *Tempest in Eden*
Copyright © 1983 by Sandra Brown
Cover design by *Jackie Merri Meyer*
Cover photo by *Herman Estevez*
Author's photo *Francesco Scavullo*

Fordította *Sóvágó Katalin*

Hungarian translation
© by *Sóvágó Katalin*, 2011

Hungarian edition
© by *Maecenas Könyvkiadó*, 2011

honlap: www.maecenaskiado.hu

Kedves Olvasóm!

Jóval előbb írtam szerelmes regényeket különböző álnevek alatt, mint ahogy hivatásos író lettem. A Vihar az Édenkertben majdnem harminc éve, 1983-ban jelent meg Rachel Ryan, az első írói álnevem alatt.

Ebbe a történetbe az akkori aktuális irányzatokat és problémákat szőttem bele, ám a témája örök és időtlen. Főszereplői, mint minden romantikus regényben, a sorsüldözte szerelmesek. Van benne szenvedély, szenvedés, gyengédség, szóval minden, ami nélkülözhetetlen a szerelemhez.

Nagyon szerettem szerelmes regényeket írni, mert ezek eleve optimisták, és semmilyen más irodalmi műfajhoz nem mérhető varázsuk van. Ha Ön, kedves Olvasóm, most ismerkedik e műfajjal, akkor jó szórakozást kívánok hozzá!

Sandra Brown

ELSŐ FEJEZET

Shay Morrison megállította autóját az emeletes épület előtt, a lankás domb tetején. A házat rönkfából építették, de ezt leszámítva, nem volt benne semmi vidékies.

– Ez lenne egy erdei kunyhó? – dünnyögte.

Kiszállt az autóból, és elbűvölten szemlélte a környéket. Lélegzetelállító volt a táj, a június üde zöldjében pompázó erdők. Ebben legalább nem túlzott az anyja.

Elmosolyodott, mert eszébe jutott két nappal ezelőtti beszélgetésük:

– De Shay, el kell jönnöd! John már majd' meghal, úgy szeretne látni!

– Én meg majd' meghalok, úgy szeretném látni azt az embert, aki az oltárhoz vonszolt – válaszolta. Akkor értesült az esküvőről, amikor az már megtörtént, és nem állhatta meg, hogy ne ugrassa egy kicsit az anyját, amiért hét évig tartó özvegysége után ennyire sürgős lett szá-

mára a férjhez menés. – Mi ez a nagy sietség? Csak nem vagy állapotos?

Anyja szokásához híven felsóhajtott.

– Szégyelld magad, Shay! Mikor tanulsz már meg úgy beszélni, ahogy egy úrinőhöz illik?

– Majd ha nem lesz ilyen szórakoztató, hogy *nem* vagyok úrinő – kacarászott a lánya.

– Tudom, hogy szólnom kellett volna neked az esküvőről, de... olyan gyorsan történt minden! Az egyik percben még ott kávézhattunk John fiának házában, a következő percben pedig már az esküt mondtuk. – Boldogan sóhajtott az emléktől. – Elhatároztuk magunkat, és rögtön tettekre is váltottuk a szándékot! Olyan romantikus volt!

– Azt elhiszem, és én is örülök – mondta őszintén Shay.

– Akkor eljössz hozzánk a hétvégén? John úgy szeretne már találkozni veled!

Shay idegesen csavargatta a telefonszinórt. Nem mintha kifogása lett volna ellene, hogy az anyja másodszor is férjhez ment. Celia Morrison túl sokáig élt egyedül. Nagy csapás volt számára, amikor a férje huszonhét évi boldog házasság után meghalt. Shay annyit tudott John Douglasról, hogy visszavonult üzletember, érdekes, szórakoztató, jóképű, és örülden szerelmes Celiába. Legalábbis ezt mondta az anyja.

– Hát nem tudom, anya. Épp csak túl vagytok a mézesheteken, és...

– Ne butáskodj! Igazán annyira szeretnénk, ha velünk töltened a hétvégét, különben meg sem hívtunk volna! Szépen kérlek, Shay! Nekem nagyon fontos, hogy együtt legyen az új családom!

Egy erdei kunyhóban eltöltött hétvége kissé unalmasnak tűnt Shay számára, ám úgy gondolta, ezt még elviselheti az egyetlen élő szülője kedvéért. Lehet, hogy nem lesz valami szórakoztató, de legalább pihen, ami bőven ráfér.

– Mikor és hol? – kérdezte.

– Jaj de csodálatos! – lelkesedett Celia, aztán elmagyarázta a lányának, hogyan jut el a kunyhóhoz a nyugat-connecticuti Kent Falls közelében. Shay ragaszkodott hozzá, hogy a saját autójával menjen, ne vonattal. Nem akarta kiszolgáltatni magát a menetrendnek, mert hátha még vasárnap este előtt el kell menekülnie a hétvégi unalomból!

– A táj nagyon szép. Hát még a kunyhó! – áradozott Celia.

Shay az órájára nézett. Ha nem siet, elkésik a fotózásról.

– Pénteken este valamikor ott vagyok, már ha sikerül kivennem a szombatot, ami zsúfolt nap a galériában.

– Ó, egészen biztosan elengednek, ha elmagyarázod a helyzetet Mr. Vandiveernek! Olyan jól fogunk szórakozni! Alig várom, hogy megismerd Iant!

– Iant? – *Űaj, ne*, nyöszörgött némán Shay. – Az új férjed fiát?

– Hát persze! Itt most két család egyesül, elfelejtetted?

Kolosszális! Egy egész hétvége egy erdei kunyhóban az isten háta mögött egy korosodó párral, akik úgy viselkednek, mint holmi idétlen kamaszok az első szerelem lázában, és egy új mostohatestvérrel, aki nyilvánvalóan ugyanolyan kevésbé lelkesedik az új helyzetért, mint ő.

– Anyu, mennem kell. Délután egy fotózásom lesz.

– Művészi?

– Nem. Ezúttal szintiszta reklám. És csak láb. Női borotva.

– Ó.

Celia nem titkolta, hogy időnként feszélyezi a lánya foglalkozása. Ám Shay elébe vágott a további faggatásnak:

– Akkor viszlát pénteken. Szia, anyu!

És most péntek délután fölfelé ment a falépcsőn anyja új férje erdei vikendházának széles tornácára. Lábát, amelyet pár nappal ezelőtt *au*

naturel fotóztak, most testhez tapadó, feszes farmer takarta, amely érvényre juttatta a szobor-szerű lábikrát és a hosszú, formás combokat.

A ház ajtajára egy cédulát rajzszögeztek: *Fáradj be! Vásárolni mentünk Johnnal. Mindjárt jövünk!*

Shay elfordította a kilincsgombot. Az ajtó nem volt bezárva. Meglepő. Ezek szerint Amerikában vidéken még mindig vannak helyek, ahol az emberek nyitva merik hagyni a házukat.

A helyiség, amelybe az ajtó vezetett, olyan széles volt, mint az egész ház. A barátságos, meghitt szobában pamlagok és fotelok csábítottak lustálkodásra, függönytelen ablakaiból remek kilátás nyílt a vidékre, fényes deszkapadlóját szőnyegek fedték. Volt benne egy kőkandalló, az asztalokon és a polcokon számos váza, tele frissen szedett virággal, a mennyezetig érő polcokon megszámlálhatatlan könyv és lemez. Lenyűgözőnek találta.

Futólag szemlét tartott a földszinten. Felfedezett egy barátságos konyhát, amely a legmodernebb technikát egyesítette a bájosan ódon stílussal, egy ebédlőt, amelyben karosszékek vették körül a hosszú juharfa asztalt, és egy tárolóhelyiséget, mosógéppel és szárítóval.

John nem aszketikus típus – állapította meg. Visszatért a nappaliba, aztán felkapaszkodott

az emeletre vezető lépcsőn. A lépcsőpihenő széles ablakából elgyönyörködhetett a dimbesdombos vidékben. Kétoldalt sorakoztak a hálósobák ajtói. Az elsőre ugyancsak cédulát rajzszögeztek, majdnem ugyanolyat, mint amilyet a főbejáraton talált: *Shay szobája*.

Anya mindenre gondol – állapította meg. Benyitott az ajtón, de épp csak egy futó pillantást vetett a fehér porcelángombokkal díszített rézágyra, a földig érő, madeirázott, fodros fehér ágytakaróra, az almazöld tűzött takaróra, a fehér fonott hintaszékre és a két ablak vidám csipkefüggönyeire, amikor meghallotta, hogy a szomszédos fürdőszobában hangosan énekel valaki.

A férfihang egy Beach Boys-szám felújított változatát zengte. Shay felkacagott. Az énekes előadta az összes szólamot a basszustól a legmagasabb tenorig. Időnként bedobott egy-egy *badadadamot*, amellyel a dobot utánozta. Dalához a zuhany lüktető ritmusa szolgáltatta a kíséretet.

– Halló! – kiáltotta Shay, mert figyelmeztetni akarta a zuhanyozót, hogy nincs egyedül, és elfelejtette becsukni az ő hálósobájának az ajtaját. A vizet elzárták, de az ének folytatódott. Shay hallotta a zuhanyfülke szélesre tárt ajtajának kattanását. Ismét szóra nyitotta a száját,

de egy hang sem jött ki a torkán. Néma áhítattal meredt a zuhanytálcából kilépő hosszú, izmos lábszárra. Egy boltozatos lábfej megkereste a fürdőszobai szőnyeget. A lábat egy szikár test követte. Kinyúlt egy inas kar, és a kéz, amely egyszerre sejtetett erőt és érzékenységet, lerántotta a fürdőszoba ajtajára szerelt rúdról a törülközőt.

Shay keresztülfutott a szobán, mert be akarta csukni az ajtót, mielőtt a zuhanyozó észrevenné. A férfi most a törülközőbe énekelt, amellyel erélyesen dörgölte a fejét, és ő jóformán akaratlanul megengedte magának, hogy egy pillanatig bámulja ezt a sugárzó szépséget.

A széles váll és mellkas karcsú derékban és keskeny csípőben folytatódott. A bőr még barnábbnak és bársonyosabbnak tetszett a pompás felsőtesten csörgedező víz kristályos patakjaitól. Vízgyöngyök ültek a sötét mellszőrzet csapzott gyűrűin, amelyek fekete atlaszpántlikára emlékeztető sávval osztották ketté a lapos hasat. Hátizmai lágyan kígyóztak a mozdulatoktól, combja, lábikrája acélosan duzzadt. Kemény fara megfeszült, ahogy előrehajolt, és megszemlélte magát a kézmosóka gyló fölötti tükörben. Hanyagul a nyaka köré kanyarította a törülközőt, és beletúrt vékony ujjjaival dús, nedves fekete hajába.

Ekkor észrevette a nő képét a tükörben. Shay szája résnyire nyílt, barna szeme kitágult a büvölettől.

– Mi...! – A férfi úgy pördült meg a sarkán, mintha kísértetet látott volna, és mindenáron meg akarna bizonyosodni róla, hogy a fantom nincs is itt igazából.

Rászögezte káprázatos kék tekintetét Shayre, aki agyának valamilyen távoli tartományában azt találgatta: Azért látszik-e ilyen sűrűnek a fekete szempilla, mert még vizes, vagy egyébként is ilyen?

A markáns vonásokon egymással küzdött a hitetlenkedés, a restellkedés, a sokk és az elszörnyedés. Olyan volt az arca, mint a férfiszépség földi mása, amelyet megviccelt egy tehetséges szobrász. Először megalkotta a tökélyt, aztán tréfás kedvében átfaragta hüledezővé. Az eredmény komikus lett.

A nő ennek megfelelően reagált.

– Hahó! – mondta hetykén. – Shay Morrison vagyok! – Nyújtotta a kezét, de közben alig bírta megőrizni az önuralmát. Annyira nevetséges volt a helyzet, hogy attól félt, fetrengeni fog a hisztérikus nevetéstől.

A férfi olyan bután bámulta a kinyújtott kezét, mintha még sose látott volna hasonlót, aztán változatlanul hitetlenkedő kék szempárja

visszatért a nő arcához. Lerántotta nyakából a törülközőt. Shaynek határozottan az volt az érzése, hogy nem tudja, az arcát takargassa-e, mint egy büntudatos gyerek, vagy azt a részét, amely egyértelműen elárulja a nemi hovatartozását. Az utóbbira szavazott. Ügyetlenül a derekára csavarta a lefelé kívánczó törülközőt, és csak ennyit mondott nyers hangon:

– Ian Douglas.

– John fia! Az én vadonatúj mostohatestvérem! – vihogott Shay, aki már nem bírta magába fojtani a nevetést. – Nagyon... örülök...! – tette hozzá pukkadozva.

A férfi bosszúsan összeszorította telt ajkát.

– Elnézést, Miss Shay! – A kilincsért kapott, csukni kezdte az ajtót.

– Akkor viszlát, Ian! – kiáltotta be Shay a szűkülő résen. – Persze kevesebb látnivalóval is beérem!

Az ajtót becsapták az orra előtt, amitől ő még harsányabban hahotázott. Még ilyet, hogy így ismerkedjen meg a mostohatestvérevel!

Letrappolt a lépcsőn, hogy felhozza a poggyászát az autóból. Nem volt sok, kizárólag lezser cuccokat csomagolt. Az anyja hangsúlyozta, hogy nem mennek be a városba, a kunyhóban és a környékén töltik az egész hétvégét. Amikor visszafelé ment a lépcsőn, edénycsör-

gést hallott a konyhából. Ezek szerint Ian Douglas felöltözött, és lejött a földszintre.

Shay letette a csomagjait az ágy mellé a padlóra. Úgy döntött, későbbre hagyja a csomagolást. Ellenőrizte magát a tükörben, és megállapította, hogy vállig érő búzaszőke hajának jót tenne a hajkefe. Most hálás volt a természetes göndörségért, amelyet ki nem állhatott gyermekkorában. Gyakran épp ezért kapott munkát, mert a művészek és a fotósok izgalmasnak találták vadságot sejtető haját, amely egy csipetnyi „őserővel” fűszerezte a megjelenését. Keserűcsokoládé-színű szeme még egzotikusabbá tette a látványt. Végighúzta száján az ajakfényt, megigazította rövid ujjú, piros pólóját, és lement a lépcsőn, hogy másodszor találkozzon a fekete hajú férfival, az anyja mostohafiával.

Ian Douglas mogorván bámulta a kávéfőzőt. Shay gyanúja szerint nem volt türelme a gépezet lassú csöpögéséhez. Amikor belépett a konyhába, a férfi hátrapillantott rá, de rögtön vissza is fordult a kávéfőzőhöz, mintha ő ott se lenne.

Shay ettől méregbe gurult. Valamilyen értelmetlen okból tűrhetetlennek találta ezt a közönyt. Tudta, hogy a férfiak többsége vonzónak találja, még ha nem is érdekelte igazán, hogy tetszik-e nekik, vagy sem. Lehet, hogy ez

itt az ő vadonatúj mostohatestvére, de akkor is férfi, és neki váratlanul mindennél fontosabb lett, hogy Ian Douglas úgy tekintsen rá, mint egy nőre. Kihívóan fölszegte az állát a sértett hiúságtól.

– Semmi értelme duzzognod. Mellesleg köszöntem is! – indított védekező hangon.

– Csak nem elég hangosan.

Shay nem értette ezt a tartózkodást. Rá so-hase volt jellemző, hogy szégyellje a testét, bár az ő szakmájában ez elég furcsa is lenne. Lehet, hogy ő túlságosan szabadelvű e tekintetben, de a férfi szemérmessége akkor is túlzás. Douglas úrfi rémesen gátlásos lehet.

Pedig felöltözve épp olyan vonzó volt, mint meztelenül. Hangjának dallama elandalított, mint a húros hangszer pengése a mester kezében. Shay magának sem akarta elismerni, mennyire bosszantja, hogy a férfit láthatólag hidegen hagyja az ő csábereje. Elhatározta, hogy csak azért is kicsikar belőle valamilyen reakciót.

– Meghallottál volna, ha nem kornyikálsz torkod szakadtából! – mondta vádló hangon.

– Csak énekeltem a zuhany alatt. Tudomásom szerint elég elterjedt szokás.

– Nem én nyitottam rád: nem volt becsukva az ajtó. Vagyis te voltál hanyag. Vagy nem tudtad, hogy mára várnak? Mire az ajtóhoz ér-

tem, te épp kiléptél a zuhany alól, a fejedet az-
zal a törülközővel. Mit kellett volna csinálnom?

A férfi most már megfordult. Shay csak bá-
mult, hogy milyen szálas. Jó tizenöt centimé-
terrel magasodott fölé, holott a maga nyúlánk
termetével ő sem számított alacsonynak a nők
között. Ian farmernadrágot viselt kihajtott gal-
lérú sportinggel. A könyékig felgyűrt ujjak
megmutatták alkarjának szíjas izmait.

– Igen, Celia szólt, hogy jössz, de azt mon-
ta, hogy csak késő este. Ami pedig azt illeti,
hogy mivel kímélhettél volna meg minket a köl-
csönös zavartól: nos, azonnal kimehettél volna
a szobából ahelyett, hogy megállsz és bámulsz,
mint a kukkoldában.

Shay élvezettel figyelte, ahogy összevonja
sűrű, sötét szemöldökét. Tehát haragszik!

– Én nem jöttem zavarba – közölte egysze-
rűen.

– Pedig azt kellett volna.

– Miért? Te szégyelled a tested? Úgy véled,
hogy az emberi test valami alantas, mocskos
dolog?

– Nem – szúrte vakítóan fehér fogai között
a férfi.

– Ha nem a meztelenség hozott zavarba, ak-
kor nyilván én voltam az oka. Nem kedveled
a nőket?

Vásott mosollyal behuppant egy karszékbe. Két kezét a combjai közé dugva várakozón előrehajolt. Tudta, milyen kihívó ebben a testtartásban, amely felpolcolja, egymáshoz préseli a két mellét, elmélyítve közöttük az árkot. A póló nem volt áttetsző, de annyira rátapadt az alakjára, hogy kevés helyet hagyott a képzeletnek. Lehet, hogy később restelni fogja magát érte, ám ebben a percben valami ördögi ötlet arra ösztökélte, hogy provokálja a férfi kirobbanással fenyegető haragját.

Ian tüntető érdektelenséggel visszafordult a konyhaszekrényhez, és kivett egy kávéscsészét.

– Bizonyos nőket kedvelek. – Megnyomta a *bizonyos* szót.

– Csak nem az őszintéket, a függetleneket, a szabad szelleműeket! – vágta oda Shay, aki maga is közel állt a robbanáshoz. – Nagyon is el tudom képzelni, miféle típust kedvelsz: azt, aki alázatos és engedelmes! – Felugrott a karszék-ből, és dühösen járkálni kezdett a konyhában. Dühös volt a férfira a közönyéért, és dühös volt magára, amiért egyáltalán számít neki a dolog.

– Nézd, mondtam már, hogy elnézést! – folytatta türelmetlenül. – Nem tudom, miért csinálsz ebből kabinetkérdést. Láttalak meztelesen. Na és? Ha alkalmad lenne, te is alaposan megnéznél engem, vagy minden más nőt. Ne

is próbáld tagadni! És neked sokkal intimebb gondolataid támadtak volna, mint nekem!

– A feleségemet kivéve, senki sem támasztott bennem intim gondolatokat.

– Te nő vagy? – lepődött meg Shay. Csodálkozva körülnézett, azt várva, hogy mindjárt megjelenik valami finom, unalmas, régimódi jelenség. Fura. Meg sem fordult a fejében a lehetőség, hogy ennek az embernek felesége is lehet. Az anyja bizonyosan nem említette.

– Voltam.

– Elváltatok?

– Nem. A feleségem meghalt.

Shay provokatív kedve egy hördüléssel kiadta a lelkét. Incelkedő mosolya a lelkifurdalás és a halálos szégyenkezés fakó grimaszává hervadt. Lassan visszaereszkedett a karszékbe, és üres tekintettel bámulta a szúnyoghálós hátsó ajtót. Jellegtelen kombi parkolt a tornác előtt. A ház bejáratánál, ahol Shay leállította az autóját, nem lehetett látni.

– Elnézést – mondta halkan. Csend lett a konyhában, nem hallatszott más, csak a gőzölgő ital bugyborékolása a kávéfőzőben. – Anyu semmit sem mesélt rólad. Nem tudtam.

– Cukrot?

Shay felkapta a fejét, és belenézett a döbbenetes kék szempárba.

– Tessék?

– Cukorral iszod a kávé?

– Ó, nem... Nem! Viszont kérnék tejszínt vagy tejet – felelte, és elvette a csészét Ian kezéből. A férfi a hűtőszekrényhez ment, elővett egy doboz tejet meg tejszínt, és az asztalra helyezte, a nő keze ügyébe.

– Köszönöm.

– Szívesen – nyugtázta Ian Douglas udvariasan, majd magának is töltött kávé, és az asztalhoz ült. Hosszú percekig nem szólt, csak bámulta a tájat az ablak mögött, és óvatosan fújkalta a kávéját, hogy lehűljön, mielőtt belekóstol. Végül halkán ennyit mondott: – Frontálisan ütköztünk egy részeg sofőrrel egy éjszakan. A feleségem azonnal szörnyethalt. Rajtam egy karcolás sem esett. Majdnem két éve történt. Okosabb rögtön közölni az emberekkel. Ez megkíméli őket a kérdezgetéstől, engem pedig megkímél a válaszolástól.

Nyomasztó csönd lett megint. Shay, aki imádottnak élt, felháborítónak találta, hogy emberek így elveszíthessék azt, aki drága nekik, és méretetlenül megsajnálta a férfit, akinek ezt az értelmetlen veszteséget el kellett szenvednie. Hirtelen közölni akarta vele, hogy tőle sem idegen a bánat.

– Nekem is volt férjem, de mi elváltunk –

mondta tűnődve. – Így lettünk statisztikai adat. Egy a milliók között.

– Akárcsak Mary.

– Igen. – Lassan itta a kávéját, és közben Iant leste a csésze pereme fölött. Profilból szigorúbbnak tetszett, mint szemből. Talán a szem ragyogása mérsékelte az áll vonalának keménységét. Csak nem ez a szempár bírta rá, hogy szóba hozza a rossz házasságát? Erről még sosem beszélt senkinek. A témát lezárta, és ha a fájdalmat nem is, de az emléket annyira kiirtotta magából, hogy visszavette a lánykori nevét. Ian Douglasnak mégis elárulta. Mitől bízik meg ennyire ebben az emberben, akit most lát először?

– Hol laksz? – kérdezte nagy sokára a férfi, mintha meg akarná törni a csendet.

– Woodville-ben, Greenwich mellett. Kisváros. Főleg New York-i ingázók lakják.

– Mivel foglalkozol?

Olyan hihetetlenül kék volt a szeme, hogy Shaynek nehezeére esett a beszélgetésre összpontosítani.

– Mivel? – ismételte szórakozottan. Hangjának réveteg bambasága visszazökentette a jelenbe. – Hogy mivel foglalkozom? Egy galériában dolgozom. Olcsó műtárgyak, dekoráció. Ilyesmi.

– Manhattanben?

– Nem, Woodville-ben. Ha be kell mennem a városba, elhajtok Greenwichbe, és ott vonatra szállok. De az csak heti egy-két alkalom.

– Heti egy-két alkalom? Miért jársz be hetente egyszer-kétszer New Yorkba?

– Hát...

Hangos dudálás szakította félbe. Egyszerre fordultak az ajtóhoz, és látták, amint egy Mercedes szedán éppen leparkol Ian kombija mellett. Ezüstös hajú férfi szállt ki a vezetőülésből, megkerülte az autót, és nyújtotta a kezét, hogy kisegítse az utasületről Celiát. Shay anyja boldogan mosolyogva megfogta a férje kezét. John Douglas gyengéd csókot lehelt a szájára, mielőtt odaterelte a hátsó ajtóhoz.

Ian ott várta őket, kitárva előttük a szúnyoghálós ajtót.

– Már azt hittem, megszökött a háziasszony és a háziúr! – Hátba vágta az apját. – Szervusz, apa! Szervusz, Celia – mondta sokkal szelídebben, és megcsókolta az asszony arcát.

– Elnézést a késésért, de Celiának mérföldes bevásárlólistája volt. Remélem, éhes vagy! – John Douglas végigjártatta a tekintetét a konyhán. Felragyogott a szeme, amikor meglátta a nőt. – Szervusz! Te csak Shay lehetsz!

– Drágám, de örülök, hogy eljöttél! – Celia

kibújt John karjából, és rohant, hogy megölelje a lányát. – Hogy vagy?

– Jól – válaszolta Shay a gondosan fésült, selymes barna fürtökbe. Szeretettel átölelte az anyját, aki túláradó boldogsággal nézett fel rá. – Azt felesleges is kérdezniem, te hogy vagy – jegyezte meg szélesen mosolyogva. – A szó szoros értelmében sugározol!

– Ez John érdeme – pihegte az anyja egy szerelmes kislány hangján. Megragadta a férje kezét, és maga felé húzta. – John, ő az én kislányom!

John Douglas minden ceremónia nélkül megragadta Shay két kezét, és alaposan megnézte magának zavarba ejtően ismerős, kék szemével.

– Shay, te ugyanolyan gyönyörű vagy, mint az anyád! – Megcsókolta a nő arcát. – Bocsásd meg egy öregember türelmetlenségét, de azt akartam, hogy Celia minél előbb az én neveimet viselje, ezért nem hagytam, hogy megszervezzen egy hagyományos esküvőt.

Shay szeretettel mosolygott rá.

– Nagyon boldoggá tetted anyát. Inkább ennél legyek tanú, mint az esküvőn.

– Én pedig sosem reméltem, hogy lehet részem még egyszer abban a boldogságban, amit

anyádnak köszönhetek. Isten hozott a házunkban, amely a te otthonod is!

– Köszönöm.

John Douglas még egyszer megszorította a nő kezét, aztán elengedte, és Ian felé fordult.

– Látom, már találkoztál a fiammal.

– Igen – felelte Shay, akinek a szemében ismét felcsillant a kaján derű. – Máris úgy érzem, mintha nagyon jól ismerném!

– Úgy örülök! – áradozott Celia. – John és én annyira szerettük volna, ha ti összebarátkoztok!

– Meglepődnél, ha tudnád, hogy máris milyen közel érzem magam hozzá – felelte sokatmondóan Shay. Az anyja gyanakodva sandított rá, amitől ő azonnal elszégyellte magát. Celia persze rögtön tudta a lánya huncut vigyorából és csipkelődő hangjából, hogy valami rosszban sántikál. Pedig ő nem akarja az anyja kedvét rontani, miután a saját szemével láthatta, mennyire boldoggá teszi ez a házasság. Minden csintalankodást mellőzve, csak annyit mondott szerényen: – Éppen egy jóízű beszélgetés kellős közepén tartottunk, amikor megérkeztetek.

– Igen – helyeselt Ian. Jelentőségteljes szünetet tartott, majd azzal folytatta: – Arról be-

szélgettünk, hogy mindenkinek a lelkiismerete szavára *kellene* hallgatnia.

– Ó! – Shay félrenyelte a felháborodástól a kávéját. Fölkapta a fejét, és gyilkos szemmel meredt a férjira. – Nincs az én lelkiismeretemnek semmi baja!

– Akkor talán az erkölcsöidet *kellene* megvizsgálnod.

– Ian... – kezdte John Douglas feszengve.

– Jaj nekem! – sopánkodott Celia. – És én még azt reméltem...

– Az én erkölcsöim csúcsformában vannak! – vágott vissza Shay. Hátra kellett hajtania a fejét, hogy felnézhesen Ianre.

– Engem nem tudnál meggyőzni róla.

– Nekem semmiről sem kell meggyőznöm téged! – fortyant fel Shay. Szinte nem is hallotta az anyja kérlelő, nyugalomra intő hangját. – Sosem érdekelt a hozzád hasonló önelégült ál-szentek korlátolt, szemforgató, nyárspolgári véleménye! – Melle hullámozott az indulattól, miközben felbámult arra a szoborszép arcra, amelynek minden vonását kiélezte a harag. – Most pedig elnézést! – mondta, és megcélozta az ajtót. – Lezuhanyozom és átöltözöm a vacsora előtt.

Felrohant a lépcsőn, és olyan hidegre állította a zuhanyt, amennyire csak bírta a bőre. Ám

egyáltalán nem hűtötte le a hideg víz, sőt még dühösebb lett tőle.

– Micsoda egy bugris! – dünnyögte, miközben belebújt a bő, húzott szoknyába és a minitás muszlin parasztblúzba. Az áttetsző, puha kelme jólesően simogatta a bőrét, amikor föl emelte a karját, hogy rögtönzött kontyba tűzze a haját a feje búbján. Néhány göndör tincset kihagyott, hogy igéző hanyagsággal hulljanak az arcába és a nyakába.

Ian Douglas megtestesített mindent, amit Shay utált. Elfogult volt és unalmas, mereven ragaszkodott az illendőnek tartott viselkedéshez, és rideg helytelenítéssel tört pálcát a Shay-félék felszabadult életszemlélete fölött.

Shay, harmincas évei küszöbén, nem tudta volna megváltoztatni magát, de nem is akarta. Az apja volt az egyetlen, aki valaha is megértette. Egyedül neki tetszett lányának önfejlősége, elfogulatlan türelmetlensége, szabad szelleme, kaján csúfondárosága. Amikor meghalt, lánya nemcsak a szerető szülőt, de a legjobb barátot és a leghűségesebb szövetségest is elveszítette.

Máig hiányzott neki az apja. Orvos volt, akit a betegek csodáltak, a felesége bálványozta és körülrajongta, a lánya pedig imádta. Nagyon ritka, nyílt és becsületes kapcsolat fűzte össze

őket. Celia világlátásban vonakodott megbeszélni bizonyos kérdéseket a gyerekével, a férje viszont részletesen és alaposan válaszolt a korarérett kislány minden kérdésére. Felüdítette és mulattatta Shay kíváncsisága, és arra bátorította, hogy életstílusuktól vagy világnézetüktől függetlenül fogadja el embertársait. Ha pedig egyesek kifogásolták Shay némileg rendhagyó viselkedését, az apja azzal védte meg, hogy az ő lánya becsületes, ám nem szenteskedő.

Shay mindennél jobban utálta a kicsinyességet és azokat az embereket, akik rá akarják kényszeríteni másokra a saját unalmas, beképzelt, pökhendi prűdségüket. Ian Douglas ehhez a fajtához tartozik. Hogy miért nincs nagyobb összhangban a külcsín a belbeccsel? Hegyes áll illene hozzá, vaksi szem, amely folyton az illetlenségek után fürkészköd, és olyan orr, amelyre ráfagyott az utálkozó fintor. Mert mennyivel nehezebb utálni egy olyan testet, amely maga a tökéletes férfiszépség, és egy olyan arcot, amelynek láttán Narcissus is elsárgulna az irigységtől!

Észbe kapott, hogy ő is előítéletesen és kíméletlenül viselkedik, ami nem jellemző rá. Elharmarkodott következtetéseket von le egy emberről, akit alig ismer. Türelmetlenül félresöpörte a kellemetlen gondolatot.

– Essen belé a fene! – mondta nyeglén, miközben megöntözte magát buja illatú parfümjével. – Nem kérdeztem a véleményét. Nem érdekel, mit gondol rólam. Ha véget ér ez a hétvége, úgyszem látom többé.

Ebben az ádáz hangulatban jött le a lépcsőn. John és Ian karosszékekben üldögélve izzogatták virágkehely alakú talpas poharakból a behűtött fehérbort.

– Shay! – kiáltotta John, és felállt. – Gyere, igyál meg velünk egy pohár bort!

A nő sugárzóan rámosolygott az apára, és nem vett tudomást a mogorva fiúról.

– Köszönöm szépen, John, de nem kérek. Anyu több hasznomat veszi a konyhában. – Kacéran riszálva csipőjét, eltűnt a lengőajtó mögött.

– Tudok segíteni? – kérdezte vidáman. Anyja, akinek az arca kipirult a tűzhely forróságától, éppen lehajolt, hogy kiemeljen a sütőből egy súlyos tűzálló tálat. Megfordult, és csüggedten felsóhajtott.

– Abban segíthetnél, hogy most rögtön mész, és fölveszel egy melltartót. – Csípőre tett kezével, fodros kötényében, kócos hajával Celia Douglas egyáltalán nem volt parancsoló jelenség.

– Miért? – érdeklődött a lánya derűsen. Föl-

csípett az előételes tálcáról egy szem olajbogyót, és bekapta.

– Mert... – hebegte Celia – mert... látom a... harmatcseppjeidet.

Shay annyira kacagott, hogy kis híján letűdözte az olajbogyót.

– *A harmatcseppjeimet?* Anya – mondta jókedvűen ragyogó szemmel, mihelyt lélegzethez jutott –, annak mellbimbó a neve. Mellbimbó. Éva óta minden nőnek van. Hozzátartozik a nő anatómiájához. Isten teremtette. Nincs benne semmi szégyellnivaló.

– De nem is kell fitogtatni – közölte újabb fáradt sóhajjal Celia, aki most is meghátrálni kényszerült lányának elsöprő gyakorlatiassága előtt. – Mit gondolsz majd rólad John és Ian?

Shay ajkáról lehervadt a széles mosoly. Az ablakhoz ment, és kinézett a szürkületbe burkolódzó szép tájra. Az anyja akaratlanul eltalálta az Achilles-sarkát. Veszekedések, összecsapások jutottak az eszébe. Alkalmak, amikor nem tudta elnyerni mások tetszését. Egyáltalán volt valaki büszke rá valaha?

– Anya, te szégyellsz engem? – kérdezte végül halkán.

– Jaj, Shay! – Celiának tüstént lelkifurdalása lett. – Ugyan dehogy, drágám! – Hozzásietett, átfogta karjával lánya vékony derekát. – Én

csak azt szerettem volna, hogy jól érezzük magunkat a hétvégén, és a lehető legkevesebb legyen a feszültség. Erre te máris összekaptál Iannel. Mellesleg mi történt?

– Semmi különös, csak első látásra ösztönösen, totálisan és kölcsönösen rühelljük egymást. – Nem látta értelmét, hogy részletesebben elmagyarázza a fürdőszobai epizódot.

– Te pedig természetesen nem rejtetted véka alá a viszolygásodat. – Celia sóhajtvá elengedte a lányát, majd folytatta az előkészületeket a tálaláshoz. – Mikor tanulsz már egy kis illemet, Shay? Megmondtam én apádnak, hogy csak baj lesz belőle, ha ennyire szabadjára enged, és hagyja, hogy olyan dolgokat láss és hallj, amelyekről egy jól nevelt úrilánynak tudnia sem lenne szabad. Túlságosan szabadelvű volt, s ez rád is átragadt.

– Hálát is adok érte Istennek! – vágott vissza Shay hevesen. De mikor látta anyja aggodalmas arcát, jóval szelídebben folytatta: – Istennien fest a vacsora, anyu. Ha a szimatom nem csal, ez a te híres paprikás csirkéd? – Fölvette az egyik tálcát, hogy bevigye a gyertyafényes ebédlőbe, és közben megígérte: – Majd igyekszem, anyu, hogy ne hozzalak szégyenbe az új férjed és mostohafiad előtt.

Celia remekelt a vacsorával. Olyan érzéke

volt az ilyesmihez, hogy nála még a cserép és a rozsdamentes acél is úgy hatott, mint a méregdrága porcelán és az ezüst. Egy metszett üvegtálban tavaszi virágokat helyezett az asztal közepére. Főzésben pedig felülmúlhatatlan volt. Özvegységének magányos évei megfosztották a lehetőségtől, hogy csillogtassa háziasszonyi tehetségét. Most ismét elemében érezhette magát. Shay büszkén kacintott rá.

Csak aztán kezdtek enni, hogy John megkérte a fiát, mondja el az asztali áldást. Ha Ian nem méregette volna olyan rosszallóan a damasztabrosz túloldaláról, Shay mérhetetlenül élvezte volna a vacsorát. John úriember volt a szó minden értelmében, és ha nagy ritkán szünet állt be a társalgásban, azt is gyorsan áthidalta valamilyen új témával.

– Anyádtól hallom, Shay, hogy részidőben egy galériában dolgozol – mondta udvariasan.

– Igen. – A nő megtörölgette a száját egy szalvétával, majd eltolta maga elől az epertorta roncsait. – Olyan ügyfelekre specializálódunk, akik kiváló ízléssel és kevés pénzzel rendelkeznek. Akinek jó szeme van, az válogathat nálunk a műtárgyakban.

– Akkor igencsak érthetsz a művészethez – mondta John, és meggyújtott egy illatos szivart az egyik gyertya lángjánál.

– Értenelem illene – kacagott Shay. – Lévén hogy igen sok időt töltök műtermekben művészekkel.

– Igen? Milyen minőségben?

– A legjobbakkal is dolgozott – szólt közbe aggódalmasan Celia. – Ó... Mint mondják, senki más... mert ő...

Lánya tekintete megkereste az asztal túoldalán Iant, aki a szék karfájára könyökölt, és az öklére hajtotta az állát. Örökké kócosnak tűnő fekete haja csillogott a gyertyafényben. Üresen bámult maga elé éjkék szemével, láthatólag untatta a társalgás.

Shay dacosan felvetette a fejét. Majd ő kikökkenti ezt a férfit a révedezésből!

– Anyám azt próbálja közölni a maga bátoratlan módján, hogy modell vagyok. Még hozzá nagyon különleges. – Hatásszünetet tartott. – Aktmodell.

A jóképű fiatal férfihoz fordult, akiről úgy vélte, vasvillaszemmel néz rá, és önelégült diadallal készült viszonzni a zord helytelenítést. Ez most olyan lesz annak a begyepesedett lelkének, mint egy taglócsapás!

Ám Iannek a pillája sem rebbent a kihívó pillantástól. Alig mozgó szájjal, halkan felelte:

– Én viszont lelkipásztor vagyok.